

lerne skulde foretages for lukkede Døre, hvilket stred imod hans Tanke, at det var noget, Offentligheden skulde faa Kendskab til, dels fordi han ikke fik Lov til at give sin Forklaring først, blev han vred, rejste sig op og forlod Mødet. Sammen med ham forlode to andre af de folkevalgte Medlemmer Mødet, det 1ste folkevalgte Medlem, Konsul Daniel, der tidligere i en Narrælle har været Formand for Kolonialraadet paa St. Thomas, og hvis Stæbne jeg i dette Øjeblik vil dvæle lidt ved, og det 8de folkevalgte Medlem, en Købmand Suffrain. Disse tre forlode altsaa Mødet under Guvernørens Tale. Da Konsul Daniel kom hjem, foresandt han en Ordre fra Guvernøren om at indfinde sig hos ham. Jeg maa her oplyse, at Hr. Daniel foruden sin private Beskæftigelse som Auktionsholder, Købmand og Konsul tillige var konstitueret Brandmajor, Chef for Brandkorpsen. Han foresandt altsaa en Ordre fra Guvernementssekretæren til at indfinde sig hos Guvernøren. Han kom derop, blev modtaget af Guvernøren, blev — efter sin Fremstilling — behandlet som en Rekrut, fik en Frist af 24 Timer til at gøre en Undskyldning for sin Optræden i Kolonialraadet, og dermed var han færdig. Han gik hjem, afsendte til Guvernøren en længere Skrivelse, hvis Enkeltheder jeg ikke kender, men som skal være gaaet ud paa, at han ikke kunde indse, at han for sin Optræden i Kolonialraadet skyldte Guvernøren nogen Forklaring, uanset, at han tillige var Brandmajor. Næste Dag fik han en ny Tilsigelse til at komme op til Guvernøren. Han indfandt sig, fik af Guvernøren 5 Minutters Frist til at give ham en Undskyldning, fastholdt, at han ikke indsaa, at han ved sin Optræden i Kolonialraadet havde krænkert sin Pligt som Brandmajor, og vægrede sig ved at gøre en Undskyldning, hvorefter han blev „dimmitteret“. Da han kom hjem, foresandt han sin Afsted fra dette Embede, som dog ogsaa i økonomisk Henseende spillede nogen Rolle for ham; det er normeret med 1,200 Kr. om Aaret, og jeg skal indstyre, at han havde været i Brandkorpsen i 37 Aar og i 13 Aar været dets Chef. I Kolonialraadets næste Møde den 25de Marts stod der paa Dagsordenen en Forespørgsel fra Konsul Daniel til Guvernøren om en Forklaring angaaende det passerende, men da Guvernøren ikke vilde love, at denne Forespørgsel skulde blive foretaget for aabne Døre, altsaa ikke vilde love at undlade at benytte sig af den samme Ret, som han i forrige Møde havde benyttet sig af over for Hr. Moron til at forlange Dørene lukkede, gav Hr. Daniel Afkald paa at stille sin Forespørgsel og gik. Desuagtet

blev hans Forespørgsel foretaget, og Guvernøren oplæste da en Forklaring at sit Syn paa det passerende, en Forklaring, som er saa ejendommelig og saa karakteristisk for det Syn, vor Regerings Repræsentant derovre har paa de folkevalgte Medlemmers Stilling, at jeg finder, den bør fremdrages her. Han gentalder først i Medlemmernes Erindring, hvad det var, der var sket i forrige Møde, og der er paa dette Punkt ikke nogen Strid, det fremstilles, som jeg har sagt. Jeg skal indstyre, at Guvernøren altsaa betragtede det skete som en Demonstration imod sig. Konsul Daniel siger, at for hans Vedkommende var det det ikke; naar han gik, var det noget, han tidligere havde bestemt, fordi han havde uopsættelige private Forretninger. Det skal jeg imidlertid ikke opholde mig videre ved. Guvernøren har altsaa opfattet det paa den anden Maade. Men Guvernøren siger saa videre — jeg citerer her, d. v. s. i min egen Oversættelse, det officielle Referat paa Engelsk af Forhandlingerne i Kolonialraadet paa St. Thomas, der jo foreligger i Biblioteket heroppe, hvor jeg har faaet dem — at det, at det 4de folkevalgte Medlem, Hr. Moron, forlod Mødet paa denne for Guvernøren fornærmelige Maade, kunde han ikke gøre noget ved, Hr. Moron var ikke hans underordnede; men saa siger han: „Da det ærede 1ste Medlem“ — det var Hr. Daniel — „sluttede sig til denne Demonstration, da han vendte mig Ryggen og forlod Mødet uden et Ord til Forklaring, kunde jeg ogsaa lade det passere . . .“. Det er ret ejendommeligt, at Guvernøren kunde tænke sig noget som helst andet Forhold til de folkevalgte Medlemmer end at lade passere, hvad de selv finde at burde gøre; men han tilføjer: „hvis det ærede Medlem ikke havde været offentlig Embedsmænd“, og han fortsætter saa: „Den samme Uerbødighed og Høflighed, jeg som disse Dørsøverste Myndighed kan vente, at Indbyggerne vise mig, kan jeg vente og maa jeg kræve af Embedsmænd og offentlige Bestillingsmænd“. Han fremhæver, hvorledes der her fra Hr. Daniels Side var vist ham en „grov Uerbødighed“, som var bleven „forværret“ ved den Omstændighed, at han var Brandmajor og som saadan Chef for Brandkorpsen, og han siger, at han ved sin Optræden har givet dette Brandkorps et Eksempel paa „Insubordination“. „Da derfor det ærede Medlem“, fortsætter Guvernøren, „uden Spor af Udfordring fra min Side . . . fandt det passende at demonstrere mod mig, hans overordnede Officer, paa en saa fremtrædende og fornærmelig Maade, tænkte jeg paa at affebjude ham med det samme; men